

der i øvrigt på vores foranledning blev gjort i satspuljeregulering, var, at man på baggrund af nogle rester i satspuljen ansatte halvanden konsulent, som vi blev enige om at ansætte på det grundlag, så længe den bevilling kørte. Det er jo ikke en nationalt koordineret indsats, det er halvanden konsulent, det forslår ingen steder.

Derfor er det, der er behov for, at vi nu samler indsatsen og sørger for, at den kommer til at fungere jævnt og hele tiden, ikke projekt- og søgsbaseret. Vi kan sagtens have behov for at udvikle nye metoder, men der er behov for, at der er en fast stamme, som styrer den her indsats, fordi vi ikke kan forvente, at når en enkelt provinskommune, som i fru Anne Baastrups eksempel, pludselig får et sådant problem, ved man lige i den kommune, hvordan man skal håndtere det, og har erfaring med, hvordan man kan lave mægling, eller kan vurdere, hvilke sager der slet ikke er egnede til mægling.

Kl. 23:04

Danmarks Radio har jo i de sidste dage kørt annoncer for et dokumentarprogram, der kommer på torsdag kl. 20.00, og jeg vil anbefale ikke mindst hr. Karsten Lauritzen at følge med og se det. Man behøver ikke lave popkorn, for jeg tror, man mister appetitten meget hurtigt, når man ser, hvad det er for en indsats, der er, altså hvordan unge piger, der bliver udsat for den her type kriminalitet, i flere år er blevet efterladt på herrens mark, fordi der ikke er et beredskab, fordi de ude i kommunerne ikke aner, hvordan de skal håndtere den her type konflikter. Der er unge piger, der fortæller om, hvordan deres største bekymring er deres små søskende, som blev tilbage, og på trods af at de selv har fået hjælp og myndighederne har anerkendt, at de var stærkt truede, ja, så gøres der ikke nogen indsats for at forhindre, at det sker i de næste familier. Der er også kvinder, som er blevet sendt tilbage til deres familie mod deres eget ønske, og som så er blevet involveret i et tvangsægteskab. Det er der, hvor indsatsen mangler, og det er der, hvor jeg tror og tillader mig at sige at både ministeren og ordførerne for regeringspartierne og Dansk Folkeparti simpelt hen trænger til at få virkeligheden ind under neglene, for svarene bærer præg af mangel på indsigt i området.

Så vil jeg bare lige kort forholde mig til nogle enkelte elementer af det. Det ene er den her »kun én chance«-regel, som vi har taget fra England. Ifølge den har man, hvis man er offentligt ansat, altså en forpligtelse til at lave en risikovurdering, når man støder på den her type si-

tuation. Og der skal man selvfølgelig kunne trække på eksperter. Men forpligtelsen opstår, hvis man oplever, at der her er en, der pludselig vender verden ryggen og markant ændrer adfærd. Hvis man så siger, at nå, ja, men nu er det jo også ved at være juni, og skulle man nu ikke lige se tiden an, se, hvordan det går efter sommerferien, ja, så kan det være for sent; det er ikke sikkert, man får en chance til. Og derfor er der behov for, at man har den her »kun én chance«-regel, altså at man reagerer første gang. Det betyder ikke, at der i enhver sammenhæng skal ske en enorm indsats, for det kan også være, at risikovurderingen viser: Nej, det er måske ikke nødvendigt. Men risikovurderingen skal laves, for man ved ikke, om man får en chance til.

Så er der spørgsmålet om de her retspolitiske redskaber. Faktum er, at det, som de her, særlig piger, ofte er udsat for eller deres kærester er udsat for, jo er, at grupper af personer truer dem, og at de er bange for deres egen familie, det kan være brødre, eller det kan være en bredere kreds. Og det kan godt være, at det er den ene, der har afgivet truslen, men det er dem alle sammen, der er til fare for personen, og derfor bør der efter vores opfattelse være mulighed for, at man kan give et polititilhold mod en sådan afgrænset gruppe med de helt almindelige vilkår, der i øvrigt gælder for polititilhold.

Så var der spørgsmålet om at inddrage pas, som bl.a. fru Helle Sjelle syntes var meget voldsomt. Men det er sådan set tænkt at skulle være på præcis samme måde, som det i dag er i de sager, hvor der gives afslag på familiesammenføring, nemlig at hvis en ung er bange for, at tvangsægteskabet skal fuldbyrdes under familiens ferieophold i et fjertliggende land, ja, så har man altså muligheden for at få hjælp, ved at politiet inddrager ens pas. Og derfor skal det ikke ses som noget, man gør mod personen, men det er for at sikre sig imod, at personen bliver taget ud af landet og tvangsægteskabet fuldbyrdet i et andet land. Men hvis det er en frivillig handling, hvor man selv går ned og afleverer sit pas, så ved vi godt, hvad der sker: Så bliver armen vredet rundt på dem, og under trusler bliver de bedt om at hente det igen. Derfor skal der være en mulighed for, at politiet kan sige: Her er der en meget alvorlig situation; vi frygter, at der vil ske noget kriminelt, og det tager vi hånd om på den her måde, ved at sikre, at personen i hvert fald bliver her, hvor vi kan holde fast i vedkommende og sørge for, at der ikke sker noget. Det